

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **M. G.**, zastoupena Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Oveňecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2017, č. j. OAM-216/LE-BE02-ZA08-R3-2009, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2019, č. j. 1 Az 88/2017 – 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a poslední rozsudek městského soudu

[1] Žalobkyně požádala v roce 2009 v České republice o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 1. 2010, č. j. OAM-216/LE-BE02-ZA04-2009, neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobu proti uvedenému rozhodnutí zamítl Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) nejprve rozsudkem ze dne 29. 9. 2011, č. j. 61 Az 3/2010 – 70. Nejvyšší správní soud však rozsudkem ze dne 2. 2. 2012, č. j. 1 Azs 1/2012 – 20, uvedené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud žalobu opětovně zamítl rozsudkem ze dne 19. 9. 2013, č. j. 61 Az 3/2010 – 138, proti kterému žalobkyně opětovně brojila kasační stížností, na jejímž základě soud rozsudkem ze dne 12. 12. 2013, č. j. 1 Azs 16/2013 – 20, zrušil jak posledně popsany rozsudek krajského soudu, tak rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 14. 5. 2014, č. j. OAM-216/LE-BE02-ZA14-R2-2009, žalobkyni mezinárodní ochranu opětovně neudělil. Žalobu proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl rozsudkem ze dne 27. 4. 2016, č. j. 2 Az 19/2014 - 41, který byl společně s rozhodnutím žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2016, č. j. 1 Azs 113/2016 – 29.

[4] Žalovaný poté v záhlaví označeným rozhodnutím žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil. Městský soud žalobu proti tomuto rozhodnutí v záhlaví popsáním rozsudkem zamítl. Upozornil, že žalobu jejího manžela a syna zamítl rozsudkem ze dne 11.12.2018, č. j. 1 Az 89/2017 – 97, přičemž kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem ze dne 30. 5. 2019, č. j. 1 Azs 33/2019 – 45. Žalobkyně opírá důvody pro udělení mezinárodní ochrany o stejné důvody jako její manžel, městský soud proto vycházel ze závěrů posledně uvedených rozsudků. Ze shromážděných podkladů vyplynulo, že bývalým spolubojovníkům I. G. nehrozí v případě návratu do Gruzie (ani do Abcházie) pronásledování či vážná újma. Za nedůvodné měl městský soud též obavy z pronásledování soukromou osobou (V. K.) – žalobkyně na rozdíl od svého manžela obavy ve vztahu k této osobě netvrdila. Žalobkyni a její rodinu nic nenutí k návratu přímo do Abcházie. Mají gruzínské občanství, mohou tedy přesídlit do části Gruzie ovládané gruzínskými orgány. Soud neshledal ani nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně. Případným vycestováním nedojde k rozdělení její rodiny. Žalobkyni nic nebrání využít pobytových titulů podle zákona o pobytu cizinců.

II. Kasační stížnost

[5] Žalobkyně (stěžovatelka) brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností, z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.). Domáhá se jak zrušení napadeného rozsudku, tak rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení

[6] Stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného i městského soudu. Postrádá zhodnocení možnosti návratu do země původu, tedy do Abcházie. Žalovaný se nesprávně věnoval pouze situaci v Gruzii, nedostatečně hodnotil aktuální situaci v Abcházii. Stěžovatelka za svou vlast považuje Abcházii, nikoli Gruzii, což tvrdila během správního řízení. Nikdy nedisponovala a nedisponuje žádným dokladem, který by její státní příslušnost prokazoval. Správní orgán se situací navrátilců bez cestovního pasu nezabýval, ač mu to Nejvyšší správní soud uložil. Byť stěžovatelka tuto výtku konkretizovala až během ústního jednání, bylo dle jejího názoru povinností městského soudu zabývat se jí i bez návrhu. Správní orgán i městský soud zásadně pochybily při hodnocení možnosti udělení doplňkové ochrany. Jejich povinností bylo zvážit, zda nedojde k porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, tedy k nepřiměřenému zásahu do stěžovatelčina rodinného a soukromého života.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že považuje své rozhodnutí za řádně odůvodněné a vydané na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Navrhl, aby soud kasační zamítl pro nedůvodnost, či odmítl pro nepřijatelnost.

III. Posouzení věci

[8] Kasační stížnost je přípustná. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je také její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti a výtčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, na jehož odůvodnění pro stručnost odkazuje.

[9] S ohledem na obsah spisu a z něj vyplývající skutková zjištění Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Soud neshledal tvrzenou nepřezkoumatelnost rozsudku a rozhodnutí žalovaného. K námitkám zpochybňujícím

dostatečnost skutkových zjištění soud plně odkazuje na odůvodnění rozsudku ve věci stěžovatelčina manžela a syna (č. j. 1 Azs 33/2019 - 45), který obsahuje podrobné odpovědi na stěžovatelčiny polemiky s rozhodnutím správního orgánu. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka odvozuje důvody pro udělení mezinárodní ochrany od azylového příběhu svého manžela, lze z tohoto rozsudku zcela vycházet. Skutkový základ obou věcí je totiž téměř totožný.

[10] Stran námitky nedostatečnosti posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, soud odkazuje na ustálenou judikaturu, podle které je v rámci doplňkové ochrany posuzován a chráněn soukromý život cizince na území České republiky pouze ve výjimečných případech (srov. např. rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, či usnesení ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 Azs 29/2016 – 19). Za takový případ však situaci stěžovatelky, která rodinnou vazbu tvrdí pouze ve vztahu k manželovi a synovi, se kterými může vést rodinný život též v Gruzii, považovat nelze. Důvodem pro udělení doplňkové ochrany není ani doba jejího pobytu na území České republiky.

[11] Námitka nedostatečnosti posouzení situace navrátilců bez cestovního pasu je nepřijatelná, neboť nebyla uplatněna v žalobě, resp. byla uplatněna opožděně (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Nebylo přitom povinností městského soudu zabývat se touto otázkou *ex officio*, neboť ani případná nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného v této části by nebránila soudnímu přezkumu na základě řádně uplatněných žalobních námitek (usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, č. 2288/2011 Sb. NSS).

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Soud neshledal důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, proto ji odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. ledna 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu